

Vand og Brød. Saaledes staae altsaa de forskellige Betragtninger ligeoverfor hinanden med Hensyn til dette Punkt; jeg antager, at forskellige Medlemmer af Udvalgets Fleertal ville føie deres Bemærkninger til, forsaavidt jeg ikke skulde have været heldig i at træffe deres Mening. — Til Lovforslagets § 9 have vi tilladt os at foreslaae et Par Endringer, som ikke egentlig kunne siges at have nogen gennemgribende Betydning, men som jeg dog skal tillade mig noget nærmere at forklare. Vi have for det Første anseet det for rigtigt, at Ordene: „i hans Paasyn“ i tredje Affnit skulde udgaae, da der nemlig, ved at beholde disse Ord, vil kunne opstaae en Tvivl i det Tilfælde, hvor En kom og sagde til en Politimedlem: „Jeg har seet den og den Forseelse blive begaaet af den og den, og jeg har Vidner paa det“. Vedkommende Politimedlem vilde da være ude af Stand til at anholde den, der havde forseet sig, og det have vi dog meent ikke var korrekt; som en Følge deraf have vi holdt fast paa, at Ordene „i hans Paasyn“ skulde gaae ud, saaledes at Anholdelsesretten blev mere ubestemt. At Ordet „eller“ i samme Affnits tredje Linie forandres til „og“, er en Rettelse, som ikke egentlig kan siges at være nogen Meningsrettelse. Fra Sagens første Behandling have vi en Udtalelse af den høitagtede Justitsminister, som vidner om, at den virkelige Tanke, som ligger i Loven, er, at der skal staae et „og“; der staaer nemlig i Loven, at Vedkommende skal kunne anholde Enhver, som har begaaet en Forseelse, eller som maa befrygtes ellers at ville unddrage sig Følgerne af Forseelsen; dette er ikke Meningen; Meningen er, at Anholdelsesretten kun kan indtræde, naar den Paagjældende maatte antages at ville unddrage sig Ansvar, og denne Tanke faae vi udtrykt ved at rette Ordet „eller“ til „og“. Slutningen af Paragrafen have vi foreslaaet noget forandret. Der er kun et Mindretal af eet Medlem, som har anseet det for rigtigt at lade Bestemmelsen aldeles falde bort. Den ærede Forsamling vil erindre, at Forslaget gaaer ud paa, at Politiet skal have Ret til at anholde løsgaaende, vagabonderende Personer, naar de antræffes under Forhold, som gjøre det sandsynligt, at de ikke have noget

lovligt Erhverv, og i det Hele taget høre til saadanne Individuer, som man antager, at Samfundet har Lov til at sikke sig. Saaledes som det nu staaer i Paragrafen, saaledes nemlig: „Politiet kan anholde Personer, om hvem det maa formodes, at de ikke have lovligt Erhverv, naar de ikke paa Forespørgsel kunne gjøre Rede for, hvorledes de ernære sig“, har Udvalget, eller i alt Fald dets Fleertal, meent, at det kunde give Anledning til forskjelliges Betænkkeligheder. Man har tænkt sig, at det kunde falde Politiet ind at henvende sig til en hvilken som helst Mand og sige til ham: „Du seer mig ud, som om Du ikke har lovligt Erhverv, hvad ernærer Du Dig af?“ og da det ikke er let for Enhver saaledes paa en Studs at sige, hvad han ernærer sig af, kunde det føie til, at Mange kunde blive anholdte uden Grund. Skjøndt enkelte Medlemmer af Udvalget ikke have deelt disse Betragtninger, have vi dog Alle forenet os om at foreslaae en anden Affattelse af denne Bestemmelse, nemlig saaledes, at Anholdelsesretten kun skal gjælde for Personer, der have været straffede for Eiendomsforbrydelser, Betleri eller Løsgængeri, naar de maae formodes ikke at have lovligt Erhverv, og naar de ikke paa Forespørgsel kunne gjøre Rede for, hvorledes de ernære sig. Det kan være, at der derved vil blive forskjelliges Personer af Klassen Vagabonder, som Politiet mister Retten til at anholde, men det langt overveiende Fleertal af disse Personer vil dog i Forveien være straffet enten for Tyveri, Løsgængeri eller Betleri, og man har saaledes troet, at der praktisk ikke vil være videre Ulempe forbundet med at forandre det som foreslaaet. Den Klasse Personer, som der nærmest her er sigtet til, er den samme Klasse, som jævnlig henvises til Tvangsarbejde paa Ladegaarden, og man vil i Regelen blandt dem finde meget faa, der ikke have været straffede for disse Forseelser. Udvalgets Mindretal foreslaaer, som sagt, at denne sidste Bestemmelse i Paragrafen aldeles skal bortfalde, men det kan Fleertallet i Udvalget ikke ansee for rigtigt, og det af to Grunde, for det Første, fordi det er billigt, at Politiet, dersom det skal have Ret til at anholde saadanne Personer, da faaer en Hjemmel dertil i selve Loven, og for det Andet, fordi vi ved at udelade Bestemmel-